

Abstrakt

Práce se zabývá právní úpravou odpovědnosti dopravce při námořní přepravě zboží.

Práci lze pro zjednodušení rozdělit do dvou částí – první část je věnována obecným otázkám historického vývoje námořní přepravy a práva, dále mezinárodnímu právu soukromému a právní odpovědnosti. Druhá část se zabývá samotnou odpovědností dopravce v mezinárodní přepravě zboží.

V první části je popsán vývoj námořního přepravy a námořního práva počínaje vynálezem lodi, přes římskou a řeckou civilizaci, francouzskou revoluci, průmyslovou revoluci a konče vznikem prvních mezinárodních námořních organizací.

Dále je věnována pozornost mezinárodnímu právu soukromému, kde jsou analyzovány jeho vlastnosti a pojmy, které jsou pro tuto oblast významné, jako je mezinárodní prvek a určení rozhodného práva. Jsou zde také podrobně rozvedeny prameny mezinárodního práva soukromého, jako je metoda kolizní a metoda přímá. V rámci metody kolizní je soustředěna pozornost na určení rozhodného práva pro závazkové vztahy vyplývající ze smluv, kde se autorka zabývá především evropskými prameny těchto kolizních metod (tj. Římskou úmluvou a Nařízením Řím I).

Dále je zde osvětlena problematika právní odpovědnosti s důrazem na obecnou odpovědnost dopravce při mezinárodní přepravě zboží.

V druhé části je rozpracována odpovědnost dopravce při námořní přepravě zboží. V rámci této části je čtenář uveden do pramenů odpovědnosti dopravce, a v této souvislosti práce rozlišuje prameny vnitrostátní a mezinárodní. Z mezinárodních pramenů je velká pozornost věnována dvěma paralelně platným úmluvám týkající se námořní přepravy (tzv. Hamburským a Haagsko-Visbyským pravidlům). Opomenuta není ani nedávno dopracovaná úmluva, která brzy vstoupí v platnost (tzv. Rotterdamská pravidla, která již získala potřebný počet ratifikací pro vstup v platnost). Metodou komparace je zde porovnán rozsah použití těchto třech úmluv.

Tato část dále analyzuje samotný princip odpovědnosti dopravce v námořní přepravě zboží. V rámci principu odpovědnosti je věnována pozornost podmínkám,

které musí být splněny k tomu, aby byl dopravce právně odpovědný. Následně se v této kapitole autorka zabývá modifikacemi této odpovědnosti ve formě vyloučení a omezení odpovědnosti. Jádrem této kapitoly je srovnání jednotlivých právních úprav (národních a mezinárodních) a je zde poukázáno na možné nejasnosti v jejich praktickém použití.

Je zde také vypracována procesní otázka uplatnění nároků vzniklých porušením povinností vyplývajících z námořní přepravy zboží. Zdůrazněna je především možnost alternativního řešení konfliktů vyplývajících ze smluv o námořní přepravě zboží.

Tato práce by měla tedy čtenáři přiblížit obor mezinárodního práva soukromého a poukázat na markantní rozdíly v jednotlivých mezinárodněprávních úpravách stejně tak jako na rozdíly v úpravách přepravního práva ve Francii a České republice.